

LES ACACIES SALVATGES

BASA-AKAZIAK

MANENT, MARIA

URTARRILEKO ILARGIA

KANPOAN oso argi da zilar-gaua
eta ni su zurkaitz aurrean bildua!
Beilari dute, ama bailuten, ilargia
arteak, parajeak, urmahel lokartuak.

Desio haundia aditzen dut bihotz nerea
bustitzen, eta nahi nuke ibiltzea
ernetua ilargi zuri azpian
basurak ihintzatu bidexka dizdiratsuetan.

Baina baratzen naiz nere su zurkaitz aurrean!

LOHIAREN LAUDORIOA

LAUDATUKO dut lohia, behin biziaren ontzi izana
eta gure baitan dirakien odolarena.
Antzematen dute ene lohi-begiek atsedena
datorren Biziaren argi hilezina.

Laudatuko dut lohia, geure haragia
oratu bait zuen itsaspen gabeko lohiaz.
eta buztin higikaitz eta xigortua baitan
sartu bait zen Jainkoaren hatsa hazia bailitzan.

AKAZI ILARGIBETEA

AKAZI ilargibetea
zilar-gauean dago aihumati.

Badoa Iraila
haize-ikara luzearekin.

Zohardi banatua da argitan
eta biltzen zait hatsa

entzunez hizkirimirian

haize, gau eta akazia.

Ene, bihotza, hain nukeena nigarti
eta zamatsu zait lohia bailitzan

heltzeko den gau aurretik
zuriz erabat jantzita!

Akazi beltza litzateke ala
ene bihotza ahuenaturik?

Badoa Iraila
haize-ikara luzearekin.

URRIA

ILARGIA mehetzen eta muztioak galgara
eta hodei artean zorroztu da labana.

Tantarazi ditu goizeko freskurak
urri berriaren egunak.

Larrosa xehetuan atsegintzat neukan
oroitzapen baten gozoa (zein?),

sotilki, itzultzen zenean musika
arintzen doan akaziatik.

Eta esan dit zuhur Malenkoniak,
nigan baita, leial eta dardartiak:

"So, munduari, halako armonia:
etzizko hodei, pinu eta mahastiak.

Inoiz ez zenuen mendia hain argi ikusi,
ezta horren berri itsas-kolorea:

baina manka duzu etxe-zaindari
Pozaren suatzi argala.

ZEURE HARROTASUNA*Il mar la terra e il ciel miro e sorrido**

LEOPARDI

HARROTASUNAK gandu bizia ezarri zizun eta bakartatea utzi zenidan. Oraindik nabari dut nigan orduaren zartada: izar-nigarra, tupiki kolorezko hosto hilen hegaldak eta laino hotza bihotz gainean. Uste izan nuen, ausaz, bakartatea zela ene bizimodu goibela zure oroitzapen jori-giarrean ondo errekitzen zena, ene jainkosa argia! Zure begirik gabe, ahots eta kopeta gaineko ile horirik gabe, larrosa zurbil antzeko musu ezean, ene bizia osoa hutsunea litzateke, oroitzapen zureak ozendua. Baina zure harrotasunak opari haundia zemaian: unibertso osoa nuen berriz altxor. Akazia berdea aska gardenaren gainean, hodeia ezti-kolorekoa, azur freskoa ura izpiritu higiezinak pare, izar estu eta itsas zabala eta pinuen soinu argia eta mahasti purpura antzeko hura... Dena zetorkidan atzera irail urreztatu eta hilzorikoan. Munduari bategite polita, gauzek: armonia amodio eta argizkoa; ene jainkosa harroa! Zure argiagatik utzi nuen unibertsoa itzuli dit zure harrotasun zakarrak osoa, eta betetzen dit bakartatea. Eta oraindik barrenean zure argi garbiena dakusat.

ARGI DARDARTI, MAHASTI USAIN

ARGI dardarti, mahasti usain, urretxindor
sukartuaren xirula, ahuendatu arren ahazkor.
Aratza arboladian lokartutako mirabea lez
muinoan da garien errenkada kizkurtzen.

Gau-txori xahu*, zeure arima ozen-
ahuenduaz izarra zartatzen duzuna:
larrosa hilak jarriz oin-oihal zurbil lez
pentsamenduaren argia, alderrai, galtzen duena.

Izar baten nigar ondoan da larrosa lurrin
herabe eta isila, zeru xahuaren* azpian.
Azurraren nigarrak usain hobea eman zizun
bai aratz zure arima giltzatuaren malenkonia!

Eta, bitartean, Udalehen ororen bular gaineko,
gau-txori xahu, zure nigarra hilezkor da izango,
ondoez, antzemanekin hilko da ene aihuma
lurrin xirrista ondoan, ai ene larrosa arina!

MEMENTUA

PINU-itsasoen hizketan barrena
paisaiaren laguntzaile da zure isiltasuna.
Berekasa hegaldatzen zaizun mototsak
du hondartzako kolorerik jentilena.

Orain bularrean daramazun jazminak
arrats urreztatuan pausatzen du lurrina
eta arnas hartan nabaria da
zure izpirituaren lurrin arina.

BASA-AKAZIAK

Basa-akaziak dira bide ondoan
segail, jazkia oso bakun eta loretua.
Aide fina dario maiatzari ilunabarrean
eta lorea, jaulkitzen da, geldi, usaina aienatua.

Hala, lagun eztiak, urruneko oroitzapen
baten argi zurbilean, segail eta arinak:
ilai-hegaldia osatzen du haize sumaezinak
eta errainu klaru orok lurrin piskat du uzten

ODA

But thy eternal summer shall not fade...

SHAKESPEARE

I

Akazia loretu uztai bat bada,
ondoan mahasti berdeska.

Nabari dugu haizeak harat-honat
loreon bizia dardarka.

Ikusi dugu lur harro gainean
zabaldua eguzkiaren begirada.

Laranja kolorezko hodei batek
tontorrean pausatu du hegaldia.

Goizargi lurrintsua, berdean gaindi
zeru honen haundia!

(Barnean da itzala etzanik
eta mortuaren larriak!)

Loretzen zaigun larrosa bezala
eskeintzen da oro, bularrean bertan

baina gordean du itxia perla
gaueko pozoï mikatzetan.

Akazia loretu eta tantai
mahasti zerrenda arredun

ez al duzue arima eri nabari
nere begietan dardar-leinuru?

Adunak. eta itzal ozenak
eta kizkur argizta gisako loreek

badute oraindik egunsenti lurrina
eta iada baita herioa bere atarian ere.

Dardar dira udaberriko argiak
eta dardar zerua uretan

ez ote da lorezko aro arina
amets harresi fidel hartan?

II

Antza, argiak eta loratzeak
eta harresi hezearen lurrinak

pausatu dira jiran ene bizitzan
musika eternalaren gisan

Zeren zure soaren zolan
zeru zimelezinak bezala

bait diraute oraindik argi urreztatuak
eta atzoko larrosa politak

Eta zure bisaia, bailitzan goiztiria,
asetzen ditu herioa eta egarria

Ez da hilko itzalpe ozena,
ezta hodei hura aide gardenean

ezta akazia loretu eta gorena
ezta eguzkitan urreztatu mahastia ere

Honen ahul izanagatik igotzen zaitu
eta inguratzen argi zuhurrak

Eta zure bolizko besoa gobernari da
eta zure ezpaina fruitu gorri da

eta zorion eternala isladatzen dute
zure adatsen zeta eta urreak.

GURDI GOIZTIARRENTZAKO ODA

Ohean ote naiz, trangorik gabe,
goiztiriak leihatilak karantzatzean,
ala mehula-kotsua ezpain artean ote
daramat gari-usaindun gurdi barruan,
Hiri ozenaren mailu gainean?

Trango jarraiko honek
ene gorputz osoa astintzen du —nioke—.
Eta ezkila-hotsak nau iratzartzen,
erritmo ausart, melodia argia,
nere ohea lorrean baileraman zaldi batek.

Laino zirzilak dira
zurriak, urre eriak.
Kuprezko zintzarriek gurpiletako ihintza
mukatu dute.
Behorrek ikusi ditu ilunbe betean
jausten izarrak leizera.

Eta mendiko bidean aditu du
pinuen ikutu lurrinezkoa.
Zeru osoa fina zen, argi-ontziak
harrapatu du bere burni-xaflan
izar hilezko baten taupada.

ERRAINUA

Tristura lurrindua, gaueko erresifol:
ene loari koroa dagio zure hasperenak.
Burkoaren usaina zen laranjondo loretuarena,
izar eta usain-gozoz bildua, ene! erresifol!

Baina, lokaiztu ezkerro, ikusi dut elurrezko zela
lorategia, eta, urreztatua, Errainua zetorren:
eta irrifarra bere aho arinean izozten zuen,
ur gautiarrak larrosa garratzean bezala.

ANTZA: ITSASOA TRISTE DA

Antza: itsasoa triste da. Nolako keinua
dagien baga bakoitzak, apurkeran!
Eta ikusten dut itsasoa triste, baina erdian
zu, perla baten eran.

Antza: itsasoa triste da. Nolako keinua
dagien hosto bakoitzak. Ausartzen da apenas.
Eta ikusten dut lurra triste, baina erdian
zu, larrosa baten eran.

EZKI LORETUEN LURRINA ESTRINEKOZ ADITUZ

Ezki loratuen lurrin, hain berri ta gozo
neri! Ez didazu ezertxo gogora erazten.
Itzalpe urre honetan ez da iragana iragazten:
zure loa dago soilik, zuhazti gozo.

Zuen hatsa aldekoa da, larrosa, glizina urdin.
nitaz horren betea, eta beroa isilgordez.
Zuk, atzo gabeko lurrin, babesten ninduzun ahaztez
zuhaitz bera eta gozoki xorgortuen artetik.

"APASSIONATA"

Igertzen zaizu irri leunaren atzean
zure arima gartsu,
apirilean, arratsalde haizetsu,
gliziniz hainandiko arrats-urrearen dirdira bailitzan.

BIDEAK

Baditu bidexkan mendiak
txarak eta txilarrak liliak
Malenkonia, lagun ezti:
ez dut bildu lore bakarrik.

Gonbidatzen ninduzun, zetazko itsaso,
dirdirant eta lurrinez hotzetxo:
eta orain nago arboladi erdian
argia tristen den honetan.

Agian urtuko dit malenkonia,
goiztirian, aide hozkirriak:
baina, argia etorri zenerako
ni bidean nintzen lo.

Beilan nituen haritz jakitunak;
musu bila nintzen: aldigaitz arina!
Amodioa nuen ezpain ondoan,
eta ez nion sekula musurik eman.

GOIZA

Itsasotik lez irten zara lotatik. Txit
hezea ahoa, ametsei farrirrika, gozo.
Eguzkia izarniatzen belarretan, baina zu so
ilargi-zilarrari, uretan lokartuari.

Esmeral-argiak lausotzen dizkio ia begiak
itsaso haren lurrinak ditu zure buztin leunduak
eta badaramazu perla zurbil haundia
ahuka nasaiak bezala uhindu kiskur azpian.

AINTZINAKO KANTUA

Arantzez inguratutako udaberi
gaueko haizetako gaztelu zuri
ur izoztu gaineko urrezko txori
ez dizuet agur esango inoiz.

Bilduko ditut larrosak, odoletan blai,
bidexka zabalduko dute goiztiriarekin;
pausatuko naiz ur izoztu gainetik
urrezko txoria eramanki.

URRIA

Arestian eguzki dirdira amini bat
lainoz bustitako zuhaitz atzean.
Ez. Aditzen dut udazken-hatsik joaten.
Ostoilaren kolorea zen.

Arestian amodio dirdira amini bat
urrezko errainuz betetako zure begietan.
Ez. Aditzen dut udazken-hatsik joaten
eta gainera zure begiradaren hotza dut nabaritzen.

FOLK-SONG

Zein gozotasun, gau honetan!
Zein ortziara zuria!
Ipurtargiak irten dira:
belarra argiago bihurtu da.

Bost laranjondoen usaina
dorre karratuaren parean
Argi amini baten dirdirantza
leiho gorenean.

Eta, ilea lotu bazizun ere
aintzigarraren ikarak
orain zure eztizko ezpainetan
erle urreztatua durundatzen da.

KANTU GOSETIA

Sagarrondo urre
nere ondoan irrilari:
ez nabil fruitu bila
itzal arin bila baizik.

Bakearen bihotzean
galdutako osin:
ez naiz ur freskoaren erioan
kantu leunarenean baizik.

Izar liluragarri
gauaren gaineko:
ez zaitut gidari nahi
astintzaile baizik.

HILDAKO LAGUN BATI

Distiratzen da txiribita hilobi artean
eta iristen da itsasoaren arnaska gau beltzean.
Antziz dira urretxindorrak, biok mintzo ginenean bezala
eta higitzen zaizu oraindik, zetazko kixkurretan belarra

ELKARRIZKETA

lhintzaz erlantz zen
lorea, helduz gero.
Gau urdina dut ikusiren.
Ez. Ene begiei so.

Itzalpeko suarenak
dira gar arinago.
Zain dut gaua.
Ez. Ene kopetari so.

Orduan nahi dut
amodio eta hasarrezko bizitza:
Ene, aho loretu!
Ez. Emaidazu musu. eta zoatza.

ARGITXINTATZEAN IRATZARRI NINDUEN ENARARI

Zer dakin, zetazko lagun gozo
urreztatzen hasten denean goiztiria
zer dakin etxitura laiotz
eta ene logabetasun gizakioiaz ?

Itzal urdinak hozitua, likena.
argitzenago bide da kabi inguruan:
baina hire kantuak urreratzen zidanan
Ametsa —txori uxabera—

Ez dazagun betazal artega,
ezta kopeta ia kiskaldua burkoan,
ezta ilunbez beltzitu ohandza,
hik, goiztiri eta haize artean.

MONTSENIN NESKATXA ERRUSIARRA

Jantzia lorezko, musua trunbil, basatia:
zure kanpo-lurrin haizekor eta estepakoak
osabetetzen ditu hegiok eta bidetxur hezea
eta bidaiatzen den hodeia.

Jantzi margaritazko eta itsas-izarduna:
lore artean usaitzen da zure trunbiltasuna.
Artzain krabelinak oharkabez dardar
zure hanka gorri ondoan.

Eta urtzen zinen leun, paisaiaren pakean,
amets eta hil-gogoak gristuak begiak;
edo ihes zenegin, barrez, bidetik,
erresifol triste eta urzapal basati.

URTZEN DEN ELURRA

Elur-gesala da geografia
 zuria: iriatxo, lehorrak;
 eta zoologia: han oreinak, itsaszakurrak,
 abelburuak eta aldaban ibisa.

Batasun linburi- begiraleak urturik,
 igualtsu ametsa, zinaurka bait zaio ari
 iluna iristatzen duen mundu
 sedimentatu, sakon eta biziagoari.

APIRILA

Agurtu dugu martxoa,
 baina elorriko lantzurdak oraindik zuritzen du.
 Zein usain da nirekin, zer abesten dut? Ez al duzu
 Kirkilen ahots ozena, glizinarene hatsa. [asmatzen?

Madari-lorea dama ezti da, arina
 hostoen gainean xut belardian legez.
 Eta ez da sekula higitzen, guardasol zuriaz. Eta altxa
 espazioa kausituko luke. [baleza oina

SALISBURYKO KATEDRALEKO DABIDA

Airezkoa, harri-gristasunean, haizetan,
 eskilaso ironikoen txiluen artean, makurtzen zara
 arpa atzean xortua, musika sukartura.
 Baina belar bat higitzen zaizu hari mehe gainetan.

Orain berde eta ttipia da arpa, zure gorputz
 mineralari zapa dardarazkoa daramaiona
 ekain egutera eta zorionsutik, zu, bitartean,
 entzuten, akaso erleren batek musukatuz.

Alzifrea baino gorago, bi aingeru seriosen artean
 ez dakustzazu maitaleak belardian, ezta xoxoa ere
 belar eta hildakoen artean xirulari. Eta, urrunean,
 zeure musika-ezpalen artean, farrirria dizut antzematen

MAHAS-BILTZAILEAK

Dantzaldi patxadatsura bezala datoz, udazkenak
zaintzen duen joku batera bezala;
badoakie. supean, hodei garaien gaztetasuna
ziurra, buztin usaina dakarrela.

Bazterrean atsedean hartzean ere behatz artean
dute iraila argi deneko mahasti-ihintza;
eta eztiki izaritzen dute, mahats-luku helduaren gisa
lur zuriaren gainean.

NESKATXA PORT-LLIGATen

Ez zenukete nere etxetxoko
atarian topatuko
auka eta area hozia ezeze.
Urruntzen naiz, itsaslapurren

soineko arinaz, ilargipean:
ikusi naute olibadiak.
Onix eta nakar eta larrosa beltzaran,
deitzen nau itsasoak soinu itunez.

EZ ZARA ETORRI

Ez zara etorri. Gauarbolak, palmondoak
eta ura igebedartua: dena da, harritzekoa,
aratza. Laino mehe bat erdi itzalka- piztukakoa.
Bada zerbait ahopeko zero eta hosto arin ondoan.

Garratzagoa da nere
ahopekoa. Goibeldura
dute urak, eleizak. Ez zatoz elur- errezelez
ez garrezko begiz. Birrinduko nuke uraren ispilua.

IRAIL ERDITSUAN

Hegia bezain luze, ibai gainetik,
goizero lokartzen da errekalaino zurixka.
Non dira lirioak? Noiz edo noiztik,
uxabera bihurtu da eguzkia.

Baina larre-txoriak zeruan gora dabilta kantari
eta handiagoa da belarren usaina.
Aihen-zuria ez da pespunte zuria,
zeta hila baizik.

Ehun begi horiz begira dugu igara-sagarra
uraren isla amatatzear dagoenerako.
Ezkiaren zilarrak dauka urre antzeko
estrineko dardara.

Ez dizkiozue arrats-apalari uzaileko
izurde nakaratuak antzemango. Grisa da eta beruntsu.
Azeria ehizean dabil amildegi paretsuan
zaunka,aide-gaiztoko.

Eta ezkur helduak, askatzen dira
ninikatik, bidean. Urrak
hotsa ateratzen du zakuetan. Sagarrak
eskilasoa erakartzen du eguterara.

Urritzek arrakada berdeetan fruitu berririk
baldin badakar, pinotxa
gorriska da eta loreak, amilur bazterrean,
mintzatzen dira belarriz-belarri.

ZETAZKO HARROTASUNEZ

Zeta, brontzeko harrotasunez, zero ubela,
mugikaitz harria bezala,
buztana bildua, india-oilarra, luze,
alzifrepean pausatu da, hain zuzen.

Marraskiz antzeko dira
azken adar, berde hozia, eta ahitutako bere lira.
Andregai ilun ni, daukat begira,
begi ezaxolotiaz, zori edo gau bailiran.

SAN FRANTZISKO HILTZERA ZIHOAN

Ilargia eta asto-larrosaz
jantzitako amurrainek,
ibaian gora, zelatzen dute
zure azken erromesa.

Urzapalak, hegoak
hodei eta elurrezkoak,
altz gainean erostan
dardarti eta arinenetan.

Eta entzun du nigar antzeko bat
ama edo arrebarena bezalako bat
mendi-iturrian edaten
ari zen aingeru batek.

GAUA

Gauaren hiria zabaltzen da, trankila,
 argi eta enparantza urdinekin. Isil eta kristal da.
 Esango zenukete zelatan dugula
 iraileko euri eta haizetan
 usain-gozotuago den
 haran honen gainean. Urrunera. orain, irrintziak doi-doi entzuten dira.
 Hontza ote ilunpean ala agian karrozan gordea dator
 Denbora, bere baso-kirkilezko bizarra duena?

Isiltasuna uren soinu egiten da. Zelatzen
 eta pentsatzen gaitu gau leunak.
 Ene Errege ezezagun, edertasunez eta beldurrez
 jauregi bat egin zeniguna!

MOJA BAT GOGOETETAN RHINAREN BAZTERREAN

Untzitik ikusten zaitugu, beltz-txuri,
 koskor itzalean. Liburua zabalik duzu.
 Mortu erdian legez irakurtzen eta gogartzen diharduzu.
 Ez zaude ortzadartzen den ibai arreari

untzi arinetan aidean
 dabilzan bandera, arropa eta guzti:
 badakustzazu Libanoko alzifreak eta Madianen ardi
 eta aitaurrenen ibilbidea.

Lasaia, hurbiltzen zaigu zure bakartasuna;
 baina, begiak itxita, ikusten zaitut, bazterretik urrundurik,
 goi-haizetan, argi zapuztu batean gaindi,
 galdutako txoria baizinan.

IBILTZEN ZEN, BURUZURI

Ibiltzen zen, buruzuri, zuhaitzekin mintzo
bailitzan. Lurrean, aihen-belarrak
osaten zituen helero meheak, edo ernetzen zen malma.
Hura, bere urritzetako adarrei egoten zitzaien so.

Ez dago, iada. Logale da eta ezin iratzarri,
olibondo eta mazelatik urrunean.
Helduko dira fruituak, izango etxea zabalik,
eta haizearen murmurioan, beti guztian.
entzungo dut tipi-tapal geldi hura are mortuan gaindi.

NESKATXA FRANTZIARRA NATIONAL GALLERYn

Bihurruneren batetako argitasun biziagoan
banatu edo batzen diren
bi untxi bezala edertasun
ibai batean —garoa bazterrean,
sabukak loretan eta haize usaintsu eta iheskorraz—
iragaiten gara, geldi, irudi argien artean. Begiratzen
zenien garai bateko mirabeei, zeten urdinari,
Italiako azkenetako lizarrei, eta aintzinako
aintzinako jainkosen gainean hodei gartsuei
eta zaldun urreztatuei.

Luzez zinen begira, xortua. Zure inguruan
mintzo zen jendea. Ez zenituen ikusten, patxadan,
mehea makala bezala, haizekirrian, goiztiar,
Frantziako bidexken ondoan.
Biziaren eta mendeen ahopekoan
galdua zenirudien; eta hain urrun
jainkosa biluzi edo aintzinako elizkoia bezala
adatsak banaturik.

POETA BATEN HERIOTZA

Ez duzu maite izan Parisko harako zumer lerdenik,
ez zure gela aurrean ostarate zarraturik:
itzuli zara —orein odoldu edo enjogitu gisara
ezti eta anbarrezko basora.

Itzali dizu zeure zerua
ekaitz amaitezin eta zailean
eta, begiak itxirik, ikusiko zenuen zure itsaso leiala,
goiaren izpligua.

RILKEren HILOBIA (Rarogne, Valois)

Hemen lekueneko kanposantuan
zautza, arkaitz ilun gainean,
huntz menditarrarekin, otsaileko
antzigarraz beldur ez denarekin. Baduzu gurutze trauskil askoa
artzain eta laborarien hezurtegikoa,
eta andregai kutxa bezala estutzen du
zure etxitura harri arronduak. Elurrek, eguzkiak,
grisatu dute gurutzea, tabosa koloredun.
Baina badu harrotasun zerbait zure hobiak:
armarri llandua, Austria
zaharreko ipuin zerbait, zure hitzaren burgo
bakarti eta azkena buruntzatzeko.
Hemen datza isiltasun eta itzalari
burua makurtu ziena sarri:
eta Alpeetako haizeak elurra erraztearekin
belar hilen gainean, laborariek, mahastitik
iritsirik, ondoak lira itxuradunetatik,
ez dakite gurutzeak gordetzen duela zure begien urdin
eta beldurra, eta huntza dela negarrez ari,
pakeak ezagutu ez zuen zure bihotzarekin.

MARIA, NERE ALABARI, URTEBETE ZUENEAN, GUDA GARAIEAN

Izain-adarrak hurbiltzen zaizkigu hegaler
eta zein hots sakonek zirgitzen du leihoa, urrutian?
Tristeia da mendia hotzaren hozperan,
eta boroska ahularen usain hau da tristeia.

Zuztarra nola, nola baratzeko fruitua lainotan,
oso altzo argitsuan elikatzen zara, lotan,
eta badagokio heriotzaren isiltasun hura
biziaren isiltasun gozo hari, itxuran.

CARNERen AGURRA CATALUNYARI

Palmondo zerratuei begiratzen zenien, liluratua,
eta hiria ez zenuen ezagutzen.
Zurea zenuen. Zure arpegian distirutzen ziren
apirileko eguzkia eta zoriontasuna.
Umeei mintzatu zintzaizkien, arratsa urdin-urdina,
eta nahiz gogoratu ez lagunena izena,
ondo zekien zure bihotzak amodioak inguratzen zintuela
antigualeko egunetan bezala.

ONDO DAKIT

Ondo dakit agur esan behar dizuedana,
hodei lila edo suzkoa; elur klemotidetarra.
Giza-aroa da laburra,
eta arratsapala nahastu ohi da goiztiriaren argitasunaz.

Baina espero dut noizbait ikustea
berritu eta freskoago Ludia:
artean izanen da, agian, gorrixka, muxika-ondo
eta tinan lotan urrezko ezta.

Itzulpena : Tere Irastortzak